

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. Пловдив, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
 Теофана Б. Спасова

при участието на секретаря К.а Хр. Несторова Кутрянска
в присъствието на прокурора Чавдар. П. Грошев.
като разглежда докладваното от Теофана Б. Спасова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20235300601728 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С Присъда № 137 от 12.06.2023г. по НОХД № 2019/2022г. по описа на Районен съд Пловдив – 3н. с., Съдът е признал подсъдимия Г. А. Т. с ЕГН ***** за виновен в това, че на 31.01.2021г. в землището на с.Б., обл. П., чрез нанасяне на удар с юмрук в областта на устата е причинил средна телесна повреда на Й. Я. С., изразяваща се в счупване на първи и втори горни десни зъби до нивото на венеца, приравняващо се на избиването на зъби, без които се затруднява дъвченето и говоренето - престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. За същото на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК на подсъдимия е наложено наказание „ПРОБАЦИЯ“ за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА при следните пробационни мерки: На основание чл. 42А, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 от НК – „ЗАДЪЛЖИТЕЛНА РЕГИСТРАЦИЯ ПО НАСТОЯЩ АДРЕС“, а именно - гр. П., обл. П., площад ”К. Ч.” № *, с периодичност – два пъти седмично, за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА. На основание чл. 42А, ал. 2, т. 2, вр. ал. 1 от НК – „ ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПЕРИОДИЧНИ СРЕЩИ С

ПРОБАЦИОНЕН СЛУЖИТЕЛ“ за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА. Със същата Присъда на основание чл. 189, ал. 3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимият Т. е осъден ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ОДМВР - Пловдив, сумата от 907 лева, направени в хода на досъдебното производство разноски по делото, както и да заплати по сметка на РС - Пловдив в полза на бюджета на съдебната власт, сумата от 90 лева, направени в хода на съдебното производство разноски по делото. Отново на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият Т. е осъден да заплати на частния обвинител Й. Я. С. сумата от 400 лева, представляваща разноски по производството. Постановено е още веществените доказателства – компактдиск - л. 46 от делото и флаш памет - л.117 от делото, ДА ОСТАНАТ по делото до неговото унищожаване.

Против така постановената присъда е подадена въззивна жалба от подсъдимия Г. А. Т. чрез защитника му адв. К. Е. с искане за отмяна на първоинстанционната присъда като необоснована и неправилна и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият Т. да бъде признат за невинен и да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение по чл 129, ал.2, вр. ал.1 от НК. Излагат се аргументи за недоказаност на извършването на изпълнителното деяние на разследваното престъпление от страна на подсъдимото лице. С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

Жалбата и стореното в нея искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова оправдателна за подсъдимото лице се поддържат в съдебното заседание пред въззивната инстанция от подсъдимия Г. Т. и защитниците му адв. К. Б. и адв. К. Е.. Акцентираща се върху това, че в хода на съдебното следствие са събрани достатъчно доказателства за категоричен извод относно това, че подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана.

Представителят на Окръжна прокуратура - Пловдив иска потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна, обоснована и справедлива. Заявява се липса на доказателства, обосноваващи извод за това Т. да е бил предизвикан от пострадалия.

Повереникът на частния обвинител Й. С. – адв. А. изцяло се присъединява към становището на представителя на Окръжна прокуратура –

Пловдив и моли постановената присъда да бъде потвърдена.

Окръжен съд Пловдив като обсъди доводите и съображенията на страните в сезиращата въззивна жалба и изложеното в съдебно заседание, а и служебно като провери правилността на атакувания съдебен акт в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК прие следното:

Жалбата е подадена в законния срок по чл.319 от НПК – петнадесетдневен от обявяването на присъдата, и от лице сред изброените в чл.318 от НПК – подсъдим, поради което се явява ДОПУСТИМА. Разгледана по същество въззивният състав счита жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови атакуваната присъда, РС Пловдив е приел за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Г. А. Т. с ЕГН: *****, е роден на *г. в гр. П., живущ гр. П., обл. П., площад ”К. Ч.” № *, постоянен адрес – с. С., ул. „П.“ № *,****.

На 30.01.2021г. вечерта свид. Й. С., И. Р. и Р. Н. празнували във вилната зона на с. Г., обл. П. Свидетелите Р. и С. употребили алкохол за разлика от свид. Н. и поради това в ранните часове на 31.01.21г. тримата си тръгнали за гр. Пловдив с автомобил „С. Ф.” с рег. № ** управляван от свид. Р. Н. Стигайки до бензиностанцията на „***” находяща се на околоръстен път на гр.П., в землището на с. Б., обл. П., Н. спрял автомобила в локалната лента, която се падала в ляво от входа на бензиностанцията, като свид. Р. слязъл, за да отиде да купи сладолед от бензиностанцията. Свидетелите Н. и С. останали в автомобила. По това време на работа в бензиностанцията били свидетелите И. Т. Д., който бил касиер и барман и М. Р., който обслужвал бензиновите колонки. Около 05.10 ч. (малко преди Р. да влезе в бензиностанцията) в търговската част на сградата на бензиностанцията пристигнал подс. Г. Т., който си поръчал кафе и седнал на бара. Малко след това в търговската част на сградата на бензиностанцията влязъл и свид. И. Р., който първоначално искал сладолед, започнал да се държи грубо и заядливо с персонала на бензиностанцията, като ги обиждал и ръкомахал агресивно. Тогава подс.Т. защитил момчетата като репликирал Р. да не се държи така, както и „че такива пиянки като него /Р./ убиват децата ни по пътищата”. Свид. Р. още повече се афектирал заявил на подс. Т., че не управлява автомобил пиян и че той е само пасажер, а шофьорът бил отвън. Р. продължил да се разправя с подс. Т. и дори го извел извън търговската част на

бензиностанцията като го съпроводил. След като излезли от бензиностанцията свид. Р. продължил да провокира подс. Т., последния му нанесъл удар с юмрук, който попаднал в лицето на свид. Р. и той паднал на земята. Това било възприето от свид. Р., който накарал свид. Д. да извика СОТ и двамата – Д. и Р. излезли извън бензиностанцията. В този момент свид. Й. С. излязъл от автомобила, с който пътували, когато забелязал, че неговият приятел е паднал на земята, като до него стоял непознат за него едър мъж, а именно-подс.Т. и му казал „Какво става тука“?. В този момент подс. Т. видял, че към него се насочва едър мъж от компанията на свид. Р. и помислил, че същият идва към него, за да се саморазправя, поради което направил една-две крачки към него и с юмрук го ударил в областта на челюстта, като С. чул и усетил счупване на зъбите си. Свид. С. заявил на подс. Т.: ”Какво правиш, изби ми зъбите”, но не отвърнал на удара. Същият бил изненадан, тъй като не е познавал Т. и между тях не е имало конфликт или разменени реплики. В следствие на удара, били счупени короните на първи и втори горни десни зъби до нивото на венеца, както и частично счупени короните на първи и втори долни десни зъби и първи долен ляв зъб на С., било причинено охлузване на брадичката и отток на долна устна. Свид. С. помогнал на свид. Р. да стане от земята, като след това Р. продължил със словесните нападки към подс. Т.. Подс. Т. направил опит да се качи в колата си, но Р. не му позволил да затвори вратата на автомобила, като ритнал врата му и с това затиснал дясната му ръка с вратата, с което му причинило контузия и травматичен оток на дясна длан и дясна гривнена става.

За случилото се били уведомени служители на * РУ-Пловдив и „С. ****” които пристигнали на място. Пристигналите служители свид. С. Б. от 01 РУ-Пловдив и свид. С. К. охранител в „С.*” забелязали, че свидетелите Р. и С. са видимо нетрезвени и Р. отправял обидни думи към служителите на „С.*”. На място пристигнала и спешна медицинска помощ, като линейката транспортирала Р. и С. до болнично заведение.

Действията на лицата във вътрешността на бензиностанцията били заснети от охранителните камери, видеозаписи от които били предадени с протокол за доброволно предаване от 03.02.21г от лицето П. С. П., като на досъдебното производство бил извършен оглед на същите.

В хода на разследването с протокол за доброволно предаване от

23.11.21г. подс.Т. е предал 1 бр.флаш памет съдържащ видеозапис от 31.01.21г. заснет с мобилен телефон на бензиностанция „**“ до с. Б.

В хода на досъдебното производство била назначена съдебномедицинска експертиза № 55К/21г. според заключението на която на свид. Й. Я. С. са били причинени следните увреждания- счупване на короната на първи горен десен зъб до нивото на венеца, счупване на короната на втори горен десен зъб до нивото на венеца, частично счупване на короната на 1-ви долен десен зъб, частично счупване на короната на 2-ри долен десен зъб, частично счупване на короната на 1-ви долен ляв зъб, оток на дясна половина на долна устна, охлузване на лява половина на брадичката. Според експертите счупването на короната на първи горен десен зъб до нивото на венеца и счупването на короната на втори горен десен зъб до нивото на венеца, са отнели функцията им при говорене и хранене във фазата на отхапване, поради нарушена възможност за контакт с антагонистите им от долната челюст, поради което се приравнява на избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето и говоренето, което увреждане представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129,ал.2 от НК. Останалите увреждания –счупване на короните на първи долен десен зъб, на втори долен десен зъб и на първи долен ляв зъб са довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, а именно по чл.130,ал.1 от НК. Отока на долната устна и охлузването на брадичката са причинили болка и страдания ,без разстройство на здравето по смисъла на чл.130,ал.2 от НК.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза според чието заключение, подс. Т. не се води на психиатрично диспансерно наблюдение в ЦПЗ-Пловдив. Има обективизирано хронично психично разстройство-шизофренна психизоза, което няма отношение към случая. Според експертите подс. Т. е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи по време на инкриминираното деяние на 31.01.2021 г. Състоянието му не е покривало критериите на категориите продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието и не е покривало критериите на състоянието на физиологичен афект. По време на деянието обвиняемият е бил в ясно съзнание, с добра ориентация за време, място, околна действителност и собствена личност. Подс. Т. можел правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни

обяснения за тях. Не били налице болестни причини, които да възпрепятстват Т. да участва в наказателното производство.

Така изложената фактическа обстановка е установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото гласни доказателства – и по-конкретно частично от обясненията на подсъдимия Т. и показанията на свидетеля И. Р., от показанията на свидетелите С. Б., Г. А., И. Д., М. Р., Р. Н., както и от показанията на изброените свидетели, дадени в хода на досъдебното производство, от наличните по делото писмени доказателства и приложените веществени доказателства 1 брой СД-диск и флаш памет.

Въз основа на обстоятелствена и аргументирана оценъчна дейност по отношение на доказателствата по делото – поотделно и в тяхната съвкупност, районният съд е стигнал до правния извод за доказаност по несъмнен и категоричен начин на обвинението спрямо подсъдимия Г. А. Т. по повдигнатото му обвинение за процесното деяние по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, който извод се споделя изцяло и от настоящата въззивна съдебна инстанция.

Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетелите С. Д. Б., Г. А., Г. А. А. и С. К. –служители на МВР и ** като е прието, че същите не съдържат противоречия и установяват обстоятелства след инцидента, а именно видими наранявания върху двамата свидетели Р. и С. и поведението на тримата участници и наличието на данни за алкохолно опиване у свид. Р. и С.. Тъй като показанията им по отношение на това какво са разбрали, че се е случило от участниците в проявата са производни, съдът е намерил че същите не могат да установят тези обстоятелства, а само да послужат за проверка на преките доказателства, а именно присъстващите на деянието лица.

Кредитирани са изцяло и показанията на разпитаните свидетели Р. – по отношение поведението на подс. Т. и свидетеля С. във и извън търговската част на бензиностанцията, както и по отношение времето, мястото и начина на причиняване на телесното увреждане както на свид. Р., така и на пострадалото от престъплението лице Й. С..

Показанията на свидетелите И. Р. и Й. С. са кредитирани частично от първостепенния съд след съпоставката им с останалите доказателства по делото-показанията на свидетелят Д., частично обясненията на подс. Т.,

огледа на видеозаписа, съдържащ се на вещественото доказателство СД-диск, и от заключението на експертизите по делото.

По отношение обясненията на подсъдимия Т., първостепенния съд е изложил подробни мотиви в коя част ги кредитира, а в коя не ги възприема, като за целта е обсъдил обстойно останалите доказателства по делото. С оглед на това се е съгласил с твърдението му, че е възприел като заплашително поведението на свидетелите Р. и С. спрямо него и че действията му са били продиктувани като реакция именно на това усещане, тъй като са житейски логични, вътрешно непротиворечиви и подкрепени от кредитираните доказателства, включително заключението на съдебнопсихологичната и психиатрична експертиза и показанията на свидетелите. От друга страна съдът не е възприел за достоверно твърдението на подсъдимия, че пострадалия свид. С. е слязъл от автомобила известно време преди нанасяне на удара по свид. Р., като е посочил, че това противоречи на останалите обяснения на самия подсъдим и не е подкрепено от други доказателства по делото.

При самостоятелния прочит на събраните по делото доказателства и възможността от тях да се очертае ясна и безпротиворечива фактическа обстановка и съпоставката ѝ с тази изградена и обсъдена от РС Пловдив, въззивният съд не намери основание да я коригира – и като я прие за правилно установена, от правна страна, счете преценката на първоинстанционния съд за доказаност по несъмнен и категоричен начин на извършителство на процесното деяние от страна на подсъдимото лице Г. А. Т. – за правилна и законосъобразна.

Делото е висящо пред въззивния съд по жалба на подсъдимия, с която се атакува правилността и обосноваността на присъдата с твърдение, че подсъдимият Т. е действал в условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12 от НК. Аргументите в жалбата, застъпени и в съдебното заседание, според въззивния съд са неоснователни.

Следва да се подчертае детайлността и задълбочеността, които в мотивите към присъдата си е сторил районния съд при извършения доказателствен анализ на всички приобщени гласни и писмени доказателства, както и доказателствени средства. Въз основа на тях е направен напълно обоснованият извод, че в хода на досъдебното и съдебното производство не са

събрани достатъчно и категорични доказателства, обосноваващи схващането, че инкриминираното деяние е извършено при неизбежна отбрана. В съответствие с правната теория и съдебно практика е прието, че посоченият институт предполага непосредствено и противоправно нападение, изразяващо се в активни действия или бездействие на пострадалия, насочени към увреждане на юридически защитени интереси, и изисква то да е започнало и продължаващо във времето. В настоящия случай защитата твърди, че спрямо подс. Т. е било започнало противоправното нападение със затискането на ръката му, когато той е искал да си тръгне, което не се подкрепя от останалите доказателства по делото. Освен това наистина е налице провокативно поведение то страна на свид. Р. към подсъдимия, но не и такова спрямо последния от пострадалия свид. С.. Приетата като вербална агресия спрямо подсъдимия и „насочването с очевидно враждебни намерения“ / каквото е твърдението му за пострадалия С., няма характер на нападение по чл. 12 НК. За да се приеме, че е налице чл.12 от НК, следва да е доказано, че деецът се е отбранявал срещу непосредствено нападение, за елиминирането на което е предприел и съответните защитни действия, като неизбежна отбрана не може да бъде предприета срещу предполагаемо, бъдещо нападение. Именно от кредитираните от първоинстанционния съд гласни и писмени доказателства не може да бъде направен извод за наличието на подобно нападение, тъй като действително потвърденото и от самия подсъдим слизване от автомобила с думите „Какво става тука?“ не предполага непосредствено нападение нито започнало, нито предполагаемо такова.

В този смисъл въззивният съд намира, че наистина дори поведението на свид. Р. да се приеме като противоправно нападение спрямо подсъдимия, то след първия удар и падането на земята на свид. Р. това твърдяно нападение е преустановено и няма никакви индикации то да е продължено от свид. С.. Последният всъщност не е осъществил каквито и да било нападателни действия спрямо подсъдимия, а единствено след като е видял приятеля си Р. на земята е слязъл от автомобила и се е поинтересувал какво се случва. Т.е. дори в тази хипотеза следва, че деянието за което е предаден на съд подс. Т. не е извършено в условията на неизбежна отбрана.

При цялостната извършена служебна проверка на атакувана присъда въззивният съд не установи игнориране на доказателства от значение за установяване на обективната истина по делото, нито установи превратно

възприемане на доказателства. Видно е от самите мотивите на атакуваната присъда, че първоинстанционният съд е анализирал в дълбочина всички свидетелски показания и ги е съпоставил, както едни спрямо други, така и спрямо останалия доказателствен материал, внимателно и детайлно е обсъдил доказателствата – гласни, писмени и веществени, спорните моменти в тях, акцентите на страните върху тях и основателността на всеки един от доводите им и съотнасянето им към доказателствената съвкупност за всеки от тях. При правилно и обстойно изяснена фактическа обстановка, при задълбочено и аналитично обсъждане на доказателствата по делото и при проявена активност за вземане на мерки за разкриване на обективната истина Районен съд Пловдив е достигнал до правилен и обоснован извод за доказаност на обвинението спрямо подсъдимия Г. А. Т. по несъмнен и категоричен начин, който правен извод е обективизиран чрез изготвянето на осъдителната присъда спрямо подсъдимото лице. В хода на въззивното производство не се ангажираха от страните по делото доказателства, които да налагат обсъждането и съпоставянето им с останалите такива.

Правилно и в съответствие с повелята на чл.189 ал.3 от НПК, предвид признаването на подсъдимия Г. А. Т. за виновен, първоинстанционният съд е постановил с обжалваната си присъда направените по делото разноски – 907 лева, направени в хода на досъдебното производство и сумата от 90 лева, направени в хода на съдебното производство – да се възложат в тежест на подсъдимия, както и че последният следва да заплати на частния обвинител С. сумата от 400 лева, представляваща направените от последния разноски по делото. Правилно е произнасянето и относно веществените доказателства по делото – 1 брой СД – диск и флаш памет – да останат по делото.

При извършената служебна проверка Окръжният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда, нито да са налични основания, налагащи нейното изменение.

С оглед на гореизложеното настоящата въззивна инстанция прие да потвърди изцяло обжалваната присъда като правилна и законосъобразна.

По горните съображения и на основание чл.334 т.6 вр. чл.338 от НПК
Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 137 от 12.06.2023г., постановена по
НОХД № 2019/2022г. по описа на Районен съд Пловдив – 3н. с.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____